

Svajonų  
ROMANAI

Aistra

CATHERINE MANN

Nepatogus romanas



9,99 Lt / 2014 sausis-vasaris

Alfa brolija

Knygute.lt

**Catherine Mann**

**NEPATOGUS ROMANAS**

Pirmasis trilogijos

***Alfa brolija***

romanas

Versta iš Catherine Mann, An Inconvenient Affair,  
2012

© Catherine Mann, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks  
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra  
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-749-5

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“  
prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

# **Prologas**

*Šiaurės Karolinos karinio paruošimo mokykla  
Prieš 17 metų*

Jie nuskuto jam galvą ir nusiuntė į internatinę mokyklą. Ar galėjo gyvenimas būti šlykštesnis? Ko gero... Kadangi jam tebuvo penkio-lika, gyvendamas sistemos rėmuose jis dar turėjo laiko tai išsiaiškinti.

Kol lūkuriavo barakų koridoriuje, Trojus Donavanas peržvelgė kambarį ieškodamas savo lovos. Pusėje iš tuzino dviaukščių lovų gulėjo vaikinai plikai skustomis galvomis, lygiai kaip ir jis – dar viena jo brangaus tėvelio pergalė, siekiant atsikratyti ilgų sūnaus plaukų. Dieve apsaugok tą, kuris išdrįs padaryti gėdą galin-gajam daktarui Donavanui. Nors tai, kad įžymojo daktaro sūnus buvo pagautas įsilaužęs į gynybos departamento kompiuterių sistemą, pakėlė viešą pažeminimą į visai naują lygį.

Dabar jis buvo išsiųstas į šį *kalėjimą* Šiaurės Karolinos kalvose, apgaulingai vadinamą internatine karinio paruošimo mokykla, nes toks buvo susitarimas su teisėju gimtojoje Virdžini-

joje. Teisėju, kurį papirkto tėvas. Trojus stipriai sugniaužė kumštį, vos atsispirdamas norui išmušti ranka stiklą ir įkvėpti gryno oro.

Velniai rautų, jis didžiavosi tuo, ką padarė. Nenorėjo, kad tai būtų užglaistyta, o jis pats slepiamas kaip gėdinga paslaptis. Jei Trojui būtų leista pačiam nuspręsti, jis sutiktų keliauti į koloniją ar netgi kalėjimą. Tik dėl mamos priėmė būtent tokį teisėjo pasiūlymą – jis turėjo pabaigti vidurinę mokyklą šioje nykioje vietoje, ir jei gaus gerus pažymius ir neįklimps į jokią bėdą iki sukaks dvidešimt vieni, galės susigrąžinti savo senąjį gyvenimą.

Jam tereikėjo ištvirti kelis metus šioje vietoje neišsikrausčius iš proto. Gultas po gulto, vaikinukas priėjo paskutinę eilę, kur ant lovos kojūgalio pamatė lentelę su užrašu *Donavanas, T. E.* Jis numetė savo krepšį ant tuščios apatinės lovos.

Koja su nublizgintu batu tingiai nuslinko nuo viršutinio gulto.

– Ar tik ne garsusis programišius Robinas Hudas? – pasigirdo sarkastiškas balsas. – Sveikas atvykęs į pragarą.

Puiku.

– Ačiū, ir nevadink manęs taip.

Trojus nekentė visų tų programišiaus Robino Hudo antraščių, kurios pasirodė spaudoje šiai istorijai iškilus į viešumą. Tai pavertė jį vaikų pasakos herojumi, kas greičiausiai buvo nulemta tėvo, norint pavaizduoti, kaip jo paauglys sūnus atskleidė vyriausybės dangstomas korupcijos detales.

- O kas bus, jei vadinsiu? - paklausė šmaikštuolis viršutinėje lovoje su lentele *Hjugas, K.T.*  
- Tu pavogsi mano tapatybę ir įsilauši į mano sąskaitą, kompiuterių berniuk?

Trojus pasistiebė norėdamas žvilgtelėti į viršutinį gultą ir įsitikinti, kad virš jo gulintis vaikiną nėra pats šėtonas. Jei taip, tuomet velnias nešiojo akinius ir skaitė *Wall Street* žurnalą.

- Matau, kad nenutuoki, kas aš toks, - versdamas puslapį Hjugas išlindo iš už žurnalo. - Nevykėlis.

Nevykėlis?

Po velnių, Trojus buvo sukniestas genijus, ką puikiai įrodė ACT ir SAT<sup>1</sup> testai. Tik jo tėvams

---

<sup>1</sup> ACT - American College Testing ir SAT Reasoning Test - standartiniai stojimo į aukštąsias mokyklas testai JAV (čia ir toliau - vert. pastabos).

tai visiškai nerūpėjo. Jo vyresnysis brolis buvo tikras nevykėlis – rūkė žolę, valkiojosi su įvairiomis gaujomis ir buvo išmestas jau iš antro koledžo. Tačiau Trojaus tėvui tai atrodė pataisomi nusižengimai – apipilti pinigais žmonės lengvai pamiršdavo. Nelegaliais būdais atskleisti kelis korumpuotus gynybos departamento rangovus ir keletą kongreso narių buvo sunkiau užmaskuojamas prasižengimas. Taigi Trojus įvykdė nedovanotiną nusikaltimą – priverstė mamytę ir tėvelį raudonuoti prieš draugus. Nors toks iš pradžių ir buvo jo tikslas – nevykęs mėginimas patraukti tėvų dėmesį. Bet kai vaikinukas iš tiesų suvokė, į ką įsivėlė – papirkinėjimas, kyšiai, korupcija – galvosūkių mėgėjas jo viduje neleido sustoti neišpainiojus visko iki galo.

Nesvarbu, iš kurios pusės į šį reikalą pasižiūrėsi, Trojus nebuvo koks geradaris Robinas Hudas, velniai griebtų...

Truktelėjęs atidarė savo krepšį, pilną uniformų ir apatinių, stengdamasis nežiūrėti į mažą veidrodėlį ant spintelės. Nuskusta galva galėjo atspindėti šviesą ir jį apakinti. Kadangi iš nuogirdų žinojo, kad pusė čia esančių vaikinų garsėjo kaip mušeikos, turėjo būti atsargus ir pritapti, kol išsiaiškins, už ką kiekvienas iš jų

čia pateko. Jei tik turėtų savo kompiuterį... Trojui nelabai sekėsi perprasti veidus. Teismo psichologas, įvertinęs jo būklę teisme, pasakė, kad jam sunkiai sekėsi bendrauti su žmonėmis ir todėl jis pasinėrė į kibernetinį pasaulį kaip į tikrojo pakaitalą. Greičiausiai Froido pasekėjas buvo teisus.

Dabar Trojus buvo įstrigęs siaubinguose barakuose su minia žmonių, o tai jam prilygo pragarui.

Jis net neturėjo galimybės kompiuteriu patyrinėti su juo čia esančių nevykėlių kriminalinės praeities. Teisėjo sprendimu internetu naudotis jam buvo leidžiama tik su griežta priežiūra mokymosi tikslais, nepaisant fakto, kad jis galėjo sudirbti dėstytojus užmerktomis akimis.

Nuobodu.

Trojus pasilenkė ir atsisėdo šalia savo krepšio. Juk turėjo būti koks nors būdas pabėgti iš šios vietos. Siūbuojanti koja sulėtėjo ir žemyn nuslydo ranka.

Ponas *Wall Street* žurnalas laikė nešiojamą vaizdo žaidimą. Tai buvo ne kompiuteris, bet, ačiū Dievui, elektroninis. Bent menkas nura-minimas tai Trojaus daliai, kuri labiausiai bijojo būti atjungta nuo sistemos.



Trojui nereikėjo ilgai galvoti. Jis paėmė žaidimą ir atsilošė lovoje. Ponas Hjugas Volstritas tylėjo be jokios piktdžiugos. Gal šis vaikinai iš tiesų visai neblogas ir neturi jokių pikėtų kėslų?

Trojus atrado laikiną išsigelbėjimą nuo monotonijos. Ne vien dėl vaizdo žaidimo. Nes čia buvo dar kažkas, nesupančiotas taisyklių. Galbūt jaunieji jo kolegos pasirodys ne tokie ir blogi. Jei jis ir klysta – nykščiai slydo per klaviatūrą sprogdindami ir perkeldami į naują lygį – bent jau rado būdą prablaškyti savo pirmąją dieną pragare.

## ***Pirmas skyrius***

### *Dabartis*

Hilarė Rait norėjo prasiblaškyti skrisdama iš Vašingtono į Čikagą. Tačiau tam visai netiko vieta už jaunavedžių, besiruošiančių įstoti į *Mile High*<sup>2</sup> klubą.

Merginos skruostai išsipūtė stipriai iškve-

---

<sup>2</sup> Mile High Club (angl.) – žargonas, apibūdinantis žmones, atliekančius lytinį aktą skrendant lėktuvu.

piant orą, kai ji įkrito į sėdynę prie lango ir greitu judesiu įsidėjo laisvų rankų įrangą. Jai labiau patiktų pažiūrėti filmą ar netgi serialo pakartojimą, bet taip ji būtų atsimerkusi ir rizikuotų pastebėti priešais sėdinčio dueto glamonėjimąsi po antklode. Ji tenorėjo kuo greičiau pasiekti Čikagą ir baisiausią gyvenimo klaidą palikti praeityje.

Hilarė klausėsi geriausių *Kenny G* melodijų, bet pajutusi, kad tuoj užmigs, ėmė ieškoti kitos stoties, kol rado Brodvėjaus kanalą, grojantį *Muzikos garsus*. Praėjimu ėmė plūsti keleiviai – šeima su kūdikiu ir mažu vaiku, būrelis verslininkų ir moterų, visi judantys pro ją link savo pigių vietų, kuriose ir ji paprastai sėdėdavo per skrydžius. Bet ne šiandien. Šiandien Hilarė skrido pirmąja klase, kurią jai parūpino CŽV. Argi tai ne beprotiška? Iki šio mėnesio apie CŽV ji žinojo tik iš televizijos laidų. O dabar buvo priversta su jais bendradarbiauti tam, kad apgintų savo garbę ir išvengtų kalėjimo. Iš naujai iškeptos ponios, sėdinčios priešais, atsklido dejonė. *O Dieve*, – Hilarė užsidengė ranka akis ir atsilošė kėdėje. Ji nervinosi taip stipriai, jog negalėjo mėgautis savo pirmąja kelione į Čikagą. Seniai svajojo išvažiuoti iš gimtojo Vermonto, tad jai pasiūlytas

renginių organizatorės darbas Vašingtone iš pradžių atrodė lyg Dievo siūstas. Ji sutiko daug įdomių žmonių, apie kuriuos anksčiau skaitė tik laikraščiuose – politikų, kino žvaigždžių, net karališkų asmenų.

Hilarę apstulbino prabangus buvusio vaikinų gyvenimo būdas. Kokia kvaila ji buvo. Aklai juo tikėjo ir nesuprato jo tikrųjų kėslų grobiant labdaros aukas, nematė jo amoralumo.

Dabar jai reikėjo ištrūkti iš tos painiavos, į kurią pavirto jos gyvenimas pasitikėjus netinkamu vaikinui. Hilarė tikėjo jo *gerais ketinimais* įtikinti turtingus visuomenės veikėjus pramanytose labdaros akcijose aukoti dideles pinigų sumas, kurias paskui Baris pervesdavo į šveicariškų bankų sąskaitas užsienyje.

Parodė sau, kad kiekviena kūno ląstelių yra naivi mažo miestelio mergina, ir norėjo palikti visa tai praeityje. Nuo šios dienos ji bus daug atsargesnė.

\*\*\*\*\*

Plotelis nuogos odos ir rožinė liemenėlė sušmėžavo tarp sėdynių. Hilarė smarkiai užsi-merkė ir pasinėrė į *do-re-mi* priedainį nepaisydama praeinančių žmonių trinktelėjimų. *Susikaupk. Nesinervink. Išgyvenk savaitgalį.*

Labdarīngame vakare Čikagoje ji turējo atpa-  
žinti niekšo buvusio vaikino nusikaltimū ben-  
drininkā.

Hilarē turējo padaryti oficialū pareiškimā In-  
terpolui, kad jie galētū sustabdyti tarptautinī  
pinigū plovimo tinklā. Taip galēs išsaugoti sa-  
vo darbā ir susigrāžinti gyvenimā.

Vēl atgavusi viršininko malonē, Hilarē galēs  
rengti vakarēlius, apie kuriuos svajojo vos ta-  
pusi renginiū organizatore. Karjera sublizgēs,  
kai apie Hilarēs vakarēlius pradēs rašyti visi  
didžiausi laikraščiai. Nevykēlis buvusysis skai-  
tys apie ją sēdēdamas kalējime ir matys, ko ji  
pasiekē. Galbūt bulvariniai laikraščiai net iš-  
spausdins kelias nuotraukas, kuriose ji atrodys  
taip seksualiai, kad Baris kauks kameroje.

Šiknius.

Ji užsiēmē nosj, kad sustabdytū tekančias  
ašaras... Patapšnojimas per petj atitraukē jos  
dēmesj nuo kvailo savęs gailėjimosi. Mergina  
išsitraukē ausines ir pakēlē akis į... kostiumā -  
tamsiai mėlynā kostiumā, su *Hugo Boss* kakla-  
raiščiu ir aukščiausios klasēs kaklaraiščio seg-  
tuku.

- Atleiskit, ponია, bet jūs sēdite mano vieto-  
je.

Žemas ir malonus balsas, ne kapringas, kaip kai kurių keliautojų. Jo veidą gaubė šešėlis, saulei šviečiant pro langelį už nugaros. Hilarė tegalėjo įžiūrėti tamsiai rudus plaukus, pakankamai ilgus, kad uždengtų ausis ir apykaklės viršų. Pradedant *Patek Philippe* laikrodžiu ir įspūdingu *Caraceni* kostiumu, viskas buvo pagaminta garsių firmų, apie kurias Hilarė nieko negirdėjo, kol pradėjo dirbti su aukštos klasės klientais Vašingtone.

Ir ji sėdėjo jo vietoje.

Hilarė susigūžė ir apsimetė žiūrinti į bilietą, nors ir taip žinojo, kas ten parašyta. Dieve, ji nekenė praėjimo ir meldėsi, kad pasisektų ir vieta šalia būtų laisva.

- Atsiprašau, jūs teisus.

- Žinot ką. - Jis padėjo ranką ant tuščios kėdės atramos: - Jei jums patinka sėdėti prie lango, man nesvarbu, galiu sėdėti čia.

- Nenoriu naudotis situacija.

Naudotis situacija? Toks nemadingas pasakymas privertė ją susiraukti. Dejonė, atsklidusi iš priekinės eilės, viską tik pablogino.

- Nesirūpinkit. - Jis įdėjo lagaminą į lentyną virš galvos prieš atsisėsdamas greta.

Tuomet vyras atsisuko į ją, šviesa apšvietė

veidą - ir, Dieve mano, jis buvo labai patrauklus. Tobula žandikaulio linija. Ilgomis blakstienomis, kaustančiomis merginos žvilgsnį prie žalių akių. Iš atviros ir draugiškos šypsenos raukšlelių galima spręsti, kad jis jau įpusėjęs ketvirtą dešimtį. Hilarė pakreipė galvą į šoną, atidžiau jį apžiūrinėdama. Atrodė matytas, bet ji niekaip neprisiminė kur. Mergina atsikratė to jausmo - juk yra sutikus tiek daug žmonių pačios rengtuose vakarėliuose Vašingtone, kad su jais vėliau galėjo susikirsti keliai daugybėje vietų. Bet jį buvo mačiusi nebent iš toli, nes jei būtų matęsi iš arti, tikrai nebūtų jo pamiršusi. Lėktuvui pajudėjus naujasis jos kaimynas užsi-segė saugos diržą.

- Jums nepatinka skraidyti...

- Kodėl taip sakote?

- Norėjote sėdėti prie lango, bet neatidarote uždangos. Klausotės radijo ir siaubingai spaudžiate rankeną.

Simpatiškas ir pastabus... Hmm...

Jau geriau apsimesti, kad bijo skraidyti, negu papasakoti visą savo sujaukto gyvenimo istoriją.

- Pagavote mane.....